УКРАЇНА / АВСТРІЯ / № 2 / ГРУДЕНЬ 2014

JURAMAX

КРАЇНА ТВОРЧОСТІ

Людина-творець

Стаття з конкурсу

ст.4

“Хрещені вогнем”

Серія робіт Михайла Дяченка

ст.6

Учені піймали душу

Оповідання

ст.36

Різдвяні ярмарки Відня

Стаття-огляд

ст.17

Що подарувати фотографу?

ст.12

Головний редактор:
Юрій Бардич
Леся Гринько

Літературний редактор:
Леся Гринько

Верстка:
Юрій Бардич

Редколегія:
Віктор Шупер
Аня Тарасенко
Ігор Кордис

Дизайн титульної сторінки:
Юрій Бардич

Зображення на обкладинці:
Керамічні вироби, Надія Амброзяк

Вступне слово:
Юрій Бардич

Випуск:
№2, Грудень 2014

Увага!
При передруках посилання на журнал "Країна творчості JURAMAX" обов'язкове. Редакція залишає за собою право скорочувати, редагувати статті, не завжди поділяє думки дописувачів, не несе відповідальність за достовірність інформації.

Наші контакти:

E-mail:
support@juramax.com
iurii_bardych@hotmail.com
Web:
www.juramax.com
Facebook:
офіційна сторінка:
www.facebook.com/juramax.news
група:
www.facebook.com/groups/juramax

ВСТУПНЕ СЛОВО

Дорогі читачі журналу!

Перш за все хочу подякувати нашим авторам, а також редколегії за активний збір матеріалів та їх редакцію. В цей випуск було залучено чимало творчих українців, які проживають як в Україні, так поза її межами. Грудневий випуск присвячений Відню - культурній столиці Європи. Зі сторінок журналу ви дізнаєтесь про різдвяний віденський ярмарок та ознайомитесь з роботами українських митців у Відні. Для фотографів-початківців буде дуже цікавою стаття і поради Вадима Михайлюка. А вірш на тему теперішніх подій в Україні нашого наймолодшого автора, 13-ти літньої Олександри Підгорної, здивує вас своєю свідомою думкою.
Також від усіх українців хочемо подякувати Михайлові Дяченку із Запоріжжя, який створив серію робіт "Хрещені вогнем", що присвячена Україні та її героям.

Крім цього, хочу звернутись до талановитих людей, які ще не беруть участь у проекті JURAMAX. Так як нашим гаслом є "Кожен має талант", запрошуємо всіх до нашої творчої спільноти – разом ми зможемо створити якісну всеукраїнську творчу платформу.

З вдячністю й повагою,
засновник Юрій Бардич

ЗМІСТ

Вступне слово 2
Стаття “Людина творець”, автор Олена Погноєвська 4
Вірш “Кожен має талант”, автор Андрій Олеськів 5
Михайло Дяченко. Серія робіт “Хрещені вогнем” 6
Стаття “Основні правила композиції у фотографії”, автор Вадим Михайлюк 8
Наталія Бачинська. Що подарувати фотографу? 12
Жанна Жако. Святкові предмети декору 14
Яна Третяк. Фотографія 15
Мар’яна Бойко. Ікони 16
Стаття “Різдвяні ярмарки Відня”, автор Мар’яна Бойко 17
Юлія Золотарьова. Фотографія 20
Соломія Гусак. Рисунки 21
Стаття “Про книжки, фаст-фуд і самостійне мислення”, автор Аня Тарасенко 22
Pit. Вірш “Если я упаду с высоты...” 24
Глеб Едуард. Ковані вироби 25
Тетяна Іосава. Вироби технікою сухого валяння 26
Грицай Людмила. Вірш “Секунди щастя” 28
Макс Бурєнок. Вірш “365 дней зимы” 29
Стаття-рецензія “Таке жорстоке, жорстоке небо”, автор Ігор Кордис 30
Ігор Кордис. Вірш “Я люблю Львів” 31
Надія Амброзяк. Керамічні вироби 32
Оповідання, автор Дем’ян Салієвич
“Ворон” 34
“Свіча плаче” 35
“Учені піймали душу” 36
Васильченко Антон. Картини 38
Підгорна Олександра. Вірш “У XXI столітті” 40
Теуников Інал. Картина 41
Ольга Бондаренко. Картини 42
Стаття. Подорожі “Погляд у Вічне місто”, автор Леся Гринько ... 44

Олена Погноєвська
Австрія, Відень-Вінниця

Olenart #1464
вік: 26
професія: музикант

Найбільше натхнення мого життя – це музика. Не уявляю себе без неї! Обожнюю грати на фортепіано, співати, танцювати бальні та східні танці, вивчати культури та мови інших народів, займатися спортом та йогою, подорожувати. Із дитинства моя родина привила мені любов до рукоділля – вишивання та шиття. Згодом я почала і в'язати, гачкувати, створювати одяг та сценічні костюми, жіночі сумки та аксесуари. Тому й люблю також світ моди, кіно, практикуюся як фотомодель. Намагаюся прожити життя настільки насичено, аби із часом ні про що не шкодувати. Підходжу творчо до усього!

Людина-творець!

Стаття на конкурс «Кожен має талант»

Повітря, вода, земля, небеса… Не може прожити людина без них! Але і без творчості житиме вона не повноцінно, бо не пізнаватиме свій внутрішній світ, свою природу. Та це зовсім не означає, що кожен має створювати картини Мікеланджело, писати симфонії Моцарта чи увіковічнювати своє ім'я у камені. Ні! Цього зовсім не потрібно робити! Але можна прибирати із любов'ю, поливати квіти із ніжністю, готувати страви і при цьому наспівувати свою улюблену мелодію. І це вже творчий підхід до життя! Це те, що проходить крізь вас, розкриває джерела внутрішньої енергії та дарує її іншим людям.

Саме життя – це великий акт творчості, бо кожен із нас стає неповторним творінням енергії, і нашим головним завданням у цьому світі є підтримувати смолоскип творчого горіння. Головним призначенням людини як істоти, що знаходиться на найвищому рівні свідомості, є творити. І немає значення, що саме це буде – річ, ідея чи… творіння самого себе! Саме так! Тому що одна справа – це прийти у цей світ із тілом та душею, але, що є більш важливішим, зуміти наповнити цей тонкий резервуар сяючою енергією, що виплескується нестримною силою життя. І нашим головним завданням є лише дозволити тонкій енергії світотворення творити через нас. Стати ніби порожнистою трубою, сопілкою, крізь яку енергія творчості буде проводити нові мелодії, думки, ідеї, плани, проекти. І ми повинні лише стати більш уважними до самих себе, аби навчитися

помічати, як щось нове створюється за домомогою нас!
Вчені вже давно дійшли висновку, що таланту як такого не існує. Натомість є велика жага досягнути чогось та наполеглива працьовитість із непохитною силою волі, перед якими не встоїть ніщо! Абсолютно кожна дитина, що приходить на цей світ, вже є креативною за своєю природою. Та питання лише в тому, щоб не завадити розкритися пелюсткам її творчості. Щоб батьки, суспільство, система освіти не вирвали із корінням ще не розкриту квітку творчого бачення дитини. Адже це так легко зробити!
Коли людина буде мати креативний підхід до усього, тоді можна буде сказати, що вона прожила життя. Прожила повноцінно, сповна, крокуючи по ньому впевненими кроками людини-творця, яка залишила по собі гідну пам'ять!

Андрій Олеськів
Україна, Львів

Antologic #119
вік: 27
професія: економіст
улюблена музика: Oasis
улюблений фільм: Хоробре серце
улюблена книга: Чарльз Діккенс «Різдвяна історія»
інтереси: поезія, фото, мандрівки

Кожен має талант

Вірш на конкурс

У кожному живе талант,
Чи то художник, чи поет,
Чи режисер, чи музикант,
Нова картина чи куплет?!

У кожному живе митець,
Чи то герой, чи то бунтар,
Хоробрий воїн чи борець,
Чи винахідник, чи казкар?!

У кожному живе дивак,
Чи мрійник диво-фантазер,
Чи добрий, лагідний хижак,
Чи архітектор-інженер?!

У кожному живе глядач,
Чи ліберал, чи демократ!?
Філософ, громадський діяч,
Чи то Платон, чи то Сократ!?

Чи Робінзон, чи Гулівер,
Чи то актор, чи то артист,
Ти переможець і призер,
Коли знайдеш свій хист!

15.03.2012

Михайло Дяченко

Україна, Запоріжжя-Харків

Mihanik #1475
професія: вільний художник
вік: 26

Народився в Запорізькій області. Закінчив Запорізький Січовий колегіум. В цьому закладі нам прививали любов до України, до мови, культури, що не могло не вплинути на моє світосприйняття. І це не перебільшення, бо ж заклад дійсно живе козацькими традиціями. Згодом я почав розвивати свої задатки до малювання і по закінченню колегіуму вступив до Харківської державної академії дизайну та мистецтв. Навчаючись на спеціальності «Інтер'єр та обладнання», пройшов таку собі школу основ проектування, живопису, рисунку, кераміки, вітражу. Згодом зрозумів, що душа тяжіє до сфери цифрового арту, почав штудіювати Adobe Photoshop і сеанси терапії з графічним планшетом. Як один із художників, що рефлексують на сучасні події в Україні («Євромайдан», анексія Криму, події на Сході країни), створюю роботи, присвячені Батьківщині та її героям. Також співпрацюю з Благодійним фондом «Добра Листівка» www.dobralystivka.com. Це унікальна ініціатива, спрямована на збір коштів для дітей з особливими потребами через поширення листівок із зображеннями українських художників, дизайнерів та ілюстраторів.

Серія робіт "Baptized in fire" ("Хрещені вогнем")

Матеріали:
- *Adobe Photoshop*
- *графічний планшет*

Роботи присвячені Україні та її героям. Серед героїв нашого часу - "кіборг" з донецького аеропорту, боєць АТО, берегиня Євромайдану і студент-революціонер з Майдану. З-поміж "укропів" минулих епох - повстанець, козак та київський князь.

#11230

#11232

#11236

#11234

#11231

#11235

#11233

Вадим Михайлюк

м. Лісабон, Португалія

vadymmykh #1117
вік: 24
професія: біохімія

Студент останнього курсу спеціальності біохімія та біомедицина. Дипломований спеціаліст в області музики (продюсування та компонування). У вільний час люблю грати ігри (хоча де взяти час на весь той список у Стімі не знаю), вивчати мови, традиції, культуру, фотографувати та писати оповідання.

Композиція у фотографії покликана підкреслювати красу, оригінальність або настрій, головну думку сюжету. Ціль композиції – створити фото так, щоб основний об'єкт, елементи переднього плану і фону були розташовані візуально гармонічно і тішили око.

Основні правила композиції у фотографії

Привіт-привіт усім українцям, читачам нового випуску журналу JURAMAX! Мене зовуть Вадим Михайлюк і сьогодні я хочу поділитися з вами своєю історією, а також кількома порадами на рахунок фотографії, які, надіюся, стануть вам у пригоді.

Де би ви не були, де б не жили і куди б не їхали відпочивати, пам'ятайте те, що ви – українець чи українка! Ні, це не гасло патріотизму чи заклики до національної любові… Я хочу донести до вас, що у світі ви є представником унікальної культури, традицій, звичаїв та виховання! Те, ким ви є – це відображення труду, який у вас вклали батьки, довкілля та суспільство, тому для іноземців ми представляємо неповторний коктейль унікальної особистості та світогляду, з яким треба рахуватися і від якого можна багато чому навчитись.

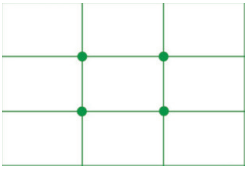
Так, на уроках португальської мови, на які я в даний момент ходжу у Лісаботі, викладачка неодноразово підкреслювала східноєвропейську манеру навчання дітей і відзначала її як одну з найвдаліших, які вона бачила за своє життя! А ця жінка встигла пожити в десятках країн світу і її африкансько-європейське коріння чимало пізнало на своєму життєвому шляху. Чому лад українського навчання дітей такий добрий, за її словами? Тому, що дитину з малих літ привчають не тільки бавитись, як у португальських школах, а навчають відповідальності, систематичності та здібності до аналізу. Ці характеристики у майбутньому до-

помагають нам, вихідцям із сходу Європи, майже на льоту вловлювати іноземні мови, складні дисципліни та вирішувати нелегкі завдання. Не дивно, що двійко українців (ваш покірний слуга та моя одногрупниця Наташа) на наших уроках є відмінниками і просто зірковими учнями!

Але менше гордості та завуальованого егоїзму, давайте зараз перенесемося у світ фотографії, де панує креативність, витає душа і радіє око! Що я можу сказати про фотографію? Це захоплююче хобі, яке відкриває цілу низку можливостей, наділяє вас цілою серією вмінь і, як і будь-яке мистецтво, потребує певних жертв. Першою жертвою ви маєте принести… свій час. Пам'ятайте, що перш, ніж узяти до рук камеру, вам необхідно знати, що з нею робити. Для цього зовсім не обов'язково курити мануал на кількасот сторінок, вивчаючи найпотаємніші функції вашої фотокамери, на це у вас буде час по ходу діла та набирання досвіду. Для початку достатньо буде пройти кілька майстер-класів, відвідати парочку вебінарів та почитати пару-трійку книг. Ніколи не кажіть «Навіщо я буду тратити час на те, чому можу навчитися паралельно із тим, як буду фотографувати»! Щоби вміти фотографувати, треба знати, як фотографувати, що фотографувати, і чому фотографувати. Ваші знімки мають розказувати історію, ділитись враженнями, слугувати піддоном для чогось великого і могутнього, тому приділіть час на те, щоби вивчити хоча б декілька основних правил композиції (правило третин, правило золотої середини, правило рівного горизонту, правила перспективи). Я коротко повідаю їх далі у наступному абзаці, але для того, щоби стати майстром фотографії – це перші кроки, які необхідно пройти, адже ніякий фотошоп їх вам не допоможе завуалювати.

Отже, основні правила композиції. Я вище перечислив їх, тому наразі перейдемо до того, щоби вивчити їх раз і назавжди:

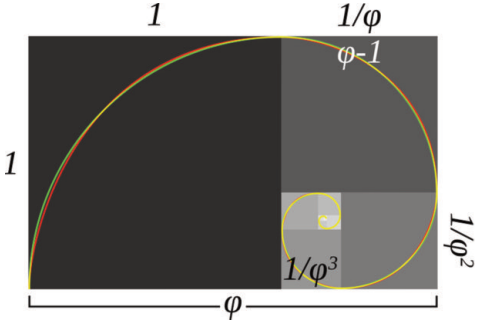
Правило третин. Насамперед, крім третин, існує багато інших подібних композиційних правил, як діагоналі, трикутники, золотого перетину, але ми сконцентруємось на двох основних з них. Сучасні цифрові фотокамери мають режим сітки, яка складається із двох горизонтальних та двох вертикальних ліній, які ділять зображення на три рівні відрізки. Якщо ви думаєте, що цю опцію всунули в прошивку просто так – я змушений вас розчарувати. Сітка допомагає нам вирішити одразу два композиційні правила: третин та рівного горизонту. Почнемо з третин. Погляньте на картинку, яка показує точки

перетину ліній. У цих точках вам слід розміщувати основний об'єкт, який ви фотографуєте і на який хочете звернути увагу глядача. Решта знімку – фон, речі заднього плану та композиція перспективи. Але вся увага має бути сконцентрована саме на одній з цих чотирьох точок. Новачкам буде цікаво, чому не розміщувати об'єкт у центрі? Діло в тому, що, розмістивши основний предмет по центру знімка, у нас вийде мало місця для того, щоби грамотно показати довкілля, у якому ми ту річ припідносимо. Ба більше, місце буде рівновіддалене від центру, і тому абсолютно не корисне. Очі не можуть сприймати знімок, як одне ціле, ми повинні його роздивлятись і водити поглядом уздовж і впоперек. А коли прямо посередині стирчить щось, що там не має бути, у нашій голові відбувається еррор месседж і фотографія втрачає всю свою цінність, адже наш об'єкт ні сам не виступає протагоністом, ні фону не дає показати себе у всій красі. Виключення складають мінімалістичні квадратні фотографії та портрети крупним планом. Два слова про те, що таке основний об'єкт (багато тавтології, чи не так?). Ним можуть виступати очі моделі, яку

ми фотографуємо; на тих же очах ми й наводимо різкість, адже вони – дзеркало душі. Також об'єктом виступає будь-який предмет, який ви хочете виділити і саме з нього люди мають почати розглядати ваш знімок. Це має бути щось вишукане, гостре, на чому акцентується увага, наприклад купка неприбраного сміття на фоні мітингу захисників довкілля та природи. Така фотокартка вже цінна не тільки гарною композицією, а й своїм саркастичним характером! Беріть камеру в руки і ходіть по місту, ловіть моменти, які насправді достойні уваги!

Далі піде **правило золотої середини**, але я не буду зациклюватися на ньому так довго, як на попередньому; також не буду описувати, звідки воно походить. Просто вбийте golden mean in composition в Google і довідайтесь більше. Правило золотої середини дуже добре підходить для робіт у перспективі та для фотографій із плавним переходом ліній. Полягає воно ось в чому: фокус у нас лежить

на об'єкті у центрі спіралі, а допоміжні предмети, лінії горизонту та деталі розміщуються відповідно до точок, де відбуваються круті пе-

#11107

Жебрак

фотоапарат: Зеніт Е, Геліос 44-2 "п'ятдесятник", високочутлива плівка

регини завитка. Все повинно спонукати нас направити основну увагу в центр! Дуже класне правило і воно застосовувалось у архітектурі та художньому мистецтві більше двох тисяч років назад!

Правило рівного горизонту. Знову-ж таки, вмикаємо сітку на своїй камері і ніколи не вимикаємо! Тепер, коли ми хочемо зробити фотографію, де є небо і земля (пейзаж), ми повинні вибрати головного героя: небо із своїми хмарами та синьою глибиною, чи землю із ландшафтами (або море). Коли ми вибрали, хто у нас несе більшу інформацію, розмістіть лінію горизонту на одній із двох горизонтальних ліній сітки, встановлюючи 2/3 на героя і 1/3 на другорядного актора. При цьому, лінія горизонту має бути рівна з лінією на камері. Не треба вдаватись у псевдо композицію і повертати свою камеру на 45°. І ніколи не розміщуйте горизонт по центру знімка між двома лініями сітки. Ніколи. Вийняток – квадратна рівностороння фотографія. А так – НІКОЛИ!

Останнє правило – перспективи. Воно доволі просте і застосовується тільки у випадку, коли у нас є декілька планів: перший, другий, фон… Виберіть головного героя і фокусуйтесь на ньому. Найчастіше – це другий план. Попіклуйтесь про те, щоби фон у вас знаходився набагато далі від другого плану, створюючи перспективу. І нарешті постарайтесь зробити фотографію так, щоби у вас на передній план виліз якийсь «лишній» елемент, як то камінь, чи перило, але пам'ятайте, на чому саме ви фокусуєтесь. У результаті ми отримуємо чудову перспективу, яка класно доповнює нашу фотокартку, адже крім основного об'єкту на одному з планів (побудованого на класичних правилах композиції) наші очі кружляють туди-сюди на те, щоби осягнути всю глибину знімка. Це додатковий пункт, який, коли ви його опануєте, дасть вам +1 до карми, а також до професіоналізму, а для глядачів він створить враження, що ви потроху стаєте не просто фотографом-любителем, а справжнім професіоналом!

#11106 Вулички мого міста 3

фотоапарат: Зеніт Е, Геліос 44-2 "п'ятдесятник", високочутлива плівка

Опануйте ці нелегкі правила і постійно фотографуйте. Оберіть собі тему: колір (наприклад, тільки червоний), або форму (наприклад, тільки овальні предмети) і учіться будувати композицію, щоби ваш протагоніст підкреслювався вашою майстерністю, а не затьмарювався нею. Я приведу приклад двох своїх робіт, які я мав задоволення виконати у Валенсії, Іспанія, на Зеніт-Е із об'єктивом Геліос фікс 58 мм та високочутливу плівку.

Надіюся, вам сподобалась стаття. Привіт з Лісабону!

Наталія Бачинська

Україна, Київ

PontOK #1469
творчий псевдонім: ПонтОК
сайт: www.pontok.net
вік: 30

Можливо творча людина, але в повсякденному житті – керівник відомої інвестиційної компанії. Щоб зняти стрес і відволіктися від сірих буднів, беру фотокамеру в руки і знімаю все прекрасне, що мене оточує і, звісно ж, займаюся пошиттям та підбором стильних і оригінальних ременів для фотокамер, як же без них уявити своє теперішнє життя.

Що подарувати фотографу?

Ми часто ставимо собі запитання – що подарувати фотографу? і не важливо, чи то професіонал, чи просто любитель. Особливо гостро постає це питання напередодні свят – днів народжень, професійного свята чи банально – Нового року.

Якось випадково на очі потрапило нехитре горнятко у вигляді об'єктива. Задача – знайти подарунок чоловікові-фотографу вирішилася сама собою. І не важливо, що найближче свято зовсім не скоро. Буде лежати і чекати свого «виходу», зате душа спокійна, що не доведеться місяць нишпорити по сторінках глобальної мережі інтернет у пошуках оригінального подарунка оригінальній людині.

Долю чергового подарунка вирішив прикрий випадок – на зйомках у чоловіка порвався ремінь, на якому тримався фотоапарат. Носити в руках важку і дорогу техніку як незручно, так і небезпечно. Отож я зайнялася пошуками ременя для фотокамери, але знаходила тільки стандартні або просто чорні неопренові, і мій оптимізм почав згасати. Тоді я зважилася створити диво-дивне – пошити ремінь самостійно.

Часу пішло багато – починаючи з пошуків швейної машинки, а також відповідного матеріалу, і закінчуючи немалою кількістю спроб пошити сам ремінь, бо ж він повинен був вийти не тільки красивим, але і безпечним для дорогої техніки.

З цього моменту власне й почала зароджуватися ідея продажу оригінальних стильних ременів для фото- та відеотехніки. Ми починали з участі в гендмейд ярмарках і різноманітних виставках, потім створили інтернет-магазин ПонтОК, в якому знаходиться великий асортимент фоторемінів – на будь-який колір і смак. Тому стати помітним для замовника, тішити оточуючих і подобатися самому собі досить просто, адже одним з представників цієї яскравої і помітної фотокомпанії є нашийні ремінці. Ремінь для фотоапарата – досить простий і, як може здатися на перший погляд, незначний елемент вашого фотоапарата, але при цьому він його надійний хранитель. І зовсім неважливо – збираєтеся ви носити апарат на плечі, чи тримати в руці; почавши фотографувати, ви швидко переконаєтеся – це дуже важлива деталь у вашому арсеналі фотографа. Різних кольорів і малюнків, вони здатні налаштувати вас і ваших моделей на більш позитивний лад, що безсумнівно відіб'ється на ваших фотознімках. Та й замовник, що вибирає собі фотографа, найперше зверне увагу не на обвішаного страхітливим обладнанням фотографа, а на усміхненого фотомайстра, навіть камера якого випромінює оптимізм.

Фото: http://www.pontok.net/

Ремені є і пошиті з тканин різної тугості і текстури, і плетені, і в'язані. Всередину для безпечності ременя і для кращого його вигляду вставляється щільна підкладка, яка проклеюється з двох боків. Кріплення ми замовляємо, тому що виготовити їх власноруч майже нереально. Деякі декоровані елементами – гудзиками, дерев'яними фігурками, металевими фотоапаратиками. Є ремені, які валяні (як биті валянки). Більшість ременів, які виконані зі всіма такими елементами виготовляються під замовлення і для ярмарків. На сайті не представлені, тому що коштують у кілька разів дорожче звичайних екземплярів.

Також деякі ремені – це переробка з чогось іншого. Наприклад, попався на очі гарний ремінь для штанів, купила, порізала і переробила під ремінь для фотоапарата. Також перероблюю пояси.

Під замовлення можемо виготовити майже все, що бажає клієнт.

Жанна ЖаКо

Україна, Київ

JaKo #1196
професія: менеджмент та управління

Люблю жити між яскравих та красивих людей і речей, люблю свободу в думках і діях, не терплю обмеженості і сірості, і взагалі, люблю любити))) ▮

Новорічні іграшки

Чудово прикрасять собою не тільки Вашу ялинку, а й прекрасно впишуться в будь-який інтер'єр
#10916

Жовто-блакитна новорічна ялиночка

Матеріали: картон, пряжа мотузка, акрилові фарби, сизаль.
Листопад 2014
#10916

Яна Третяк

Україна, Кременчук, Полтавська обл.

Yana_Tretyak *#141*

вік**:** 24

«Яка з фотографій моя улюблена? Та, яку я збираюся зробити завтра». Фотографією і малюванням я захоплююся ще зі шкільних років. Весь свій вільний час присвячую саме хобі, це моє життя. Для отримання чудових кадрів я не поспішаю натискати на кнопку, годинами можу вичікувати потрібний момент, а коли бачу, що відбувається щось чарівне, починаю фотографувати. Я шукаю неочікувані моменти, вловлюю їх, натискаю на кнопку стоп кадр і цей процес приносить мені величезне задоволення.

Марті на прогулянці

фотоапарат: Sony Cyber-shot DSC-W150
місце: Кременчук, парк #774

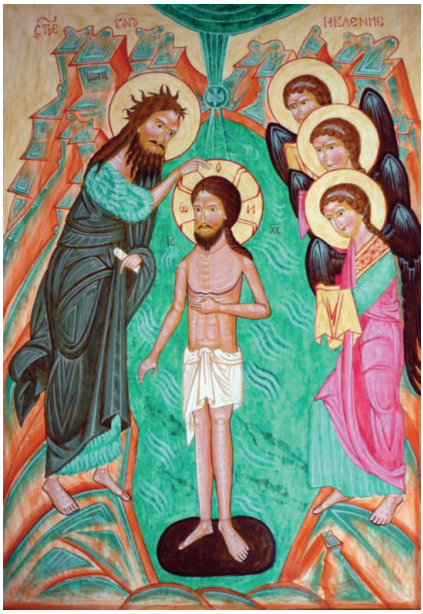
Мар'яна Бойко

Україна, Львів-Відень

MariannaB #1450
вік: 24

Навчаюсь у Віденському університеті на факультеті журналістики. Ще будучи в Україні, навчалась в іконописній школі Українського католицького університету. Серед зацікавлень: середньовічна українська ікона, журналістика, іноземні мови.

Ікона Богоявління

Наслідування середньовічного іконопису, ікона датована кін. XIV - поч. XV.

Техніка: яєчна темпера
Матеріали: натуральні пігменти (малахіт, алізарин, глауконіт, сурик, охри), липова дошка, попередньо заґрунтована сумішшю з кролячого клею та крейди.
#10642

Оригінали ікон знаходяться в Національному музеї у Львові.

Ікона Богородиця Одигітрія

Наслідування середньовічного іконопису, ікона датована XV ст.

Техніка: яєчна темпера
Матеріали: натуральні пігменти (малахіт, глауконіт, сурик, охри), липова дошка, попередньо заґрунтована сумішшю з кролячого клею та крейди.
#10641

Вироби від "Коза-Дереза". Фото: Ярина Рак

Різдвяні ярмарки Відня

Навіть якщо ви не знаєте, де саме розташовані різдвяні ярмарки у Відні, то, прогулюючись містом, ви обов'язково відчуєте у повітрі запахи карамелі, смажених каштанів та печива, змішані зі запахами глінтвейну та пуншу. Вони і приведуть вас прямісінько до них. Запрошую вас разом зі мною здійснити прогулянку різдвяними ярмарками Відня. Одягайтесь тепліше, беріть горнятко гарячого глінтвейну і вперед.

Трохи історії

1296 року герцог Альбрехт I наказав торговцям і ремісникам організувати так званий грудневий ярмарок (Dezembermarkt), щоб забезпечити постачання текстильних і продуктових виробів для віденців. У 1626 був проведений різдвяний ярмарок перед собором св. Стефана. Стенди, де продавали різноманітне печиво, випічку та солодощі, були відкриті в період з 16 грудня по 9 січня. Але в 1761 році він припинив свою роботу. Впродовж століть ярмарок змінював свої назви та місця розташування. Із 1975 року він зайняв центральну частину міста, а саме площу перед ратушею. Це, звичайно, не єдине місце для різдвяного ярмарку у Відні. Але почнемо ми з

нього, бо він чи не найбільший та найвідоміший серед усіх.

Фото: www.stadtbekannt.at

Різдвяний ярмарок біля Ратуші (Wiener Christkindlmarkt)

З 15 листопада по 24 грудня площа перед ратушею перетворюється на всипану безліччю кольорових вогників казкову країну. Перед будівлею ратуші встановлена 140-річна ялинка з південного Тіролю. За традицією, щороку одна з федеративних земель як дарунок надсилає одну зелену красуню до Відня для цього ярмарку. На зроблених у вигляді маленьких дерев'яних хатинок стендах, а їх тут близько 148, є все для створення передріздвяного святкового настрою. Тут є різноманітні вироби зі скла, дерева, порцеляни, а також декоративні свічки та прикраси на ялинку на будь-який смак. А скільки тут випічки, пампушків з найрізноманітнішими начинками, імбирних пряників у вигляді зірок, сердечок, маленьких смішних чоловічків та чудернацьких тварин, кольорової солодкої вати, яблук в цукровій глазурі, полуниць та бананів в шоколаді. Проте найбільше людей гуртується біля стендів з гарячими алкогольними напоями, їх тут великий вибір: глінтвейн, пунш та інші. Деніса, одна з відвідувачок ярмарку та мешканка Відня, каже, що з нетерпінням чекала на його відкриття. За руку її тримає маленький син, у іншій стискає відерко із цукровою ватою і сором'язливо ховається. «Тут панує винятково святковий настрій. Хочеться все побачити та попробувати і зовсім втрачаєш відчуття часу в такій казковій атмосфері», говорить жінка.

Ярмарок на площі Марії-Терезії (Weihnachtsdorf am Maria-Theresien-Platz)

З двох боків площу оточують дві великі будівлі – Музей історії мистецтв та Музей природознавства. Тут, під пильним оком ерцгерцогині Марії-Терезії, яка споглядає з постаменту в центрі площі, можна випити смачного пуншу чи глінтвейну, а також скуштувати різноманітні солодощі. Підходжу до продавця смажених каштанів, які тут називаються Maroni, і запитую, який це вже по рахунку його ярмарок. Поки він насипає ще гарячі каштани у згорток, відповідає: «Я вже четвертий рік працюю на різних ярмарках і мені подобається те, що я роблю. Але з кожним роком прибутку менше, бо відкривають нові стенди».

Ярмарок біля Museumsquartier (Weihnachtsmarkt am Hauptplatz des MuseumsQuartiers)

Для тих, кому подобається модерн, відкрився різдвяний ярмарок на площі перед музеєм сучасного мистецтва Museumsquartier. Він невеликий за розмірами – всього шість стендів. Цей ярмарок має більш декоративне значення і найцікавіше в ньому – це освітлення. Кожен зі стендів підсвічений кольоровими лампами, а стіни музею освітлені холодним блакитним світлом, та проектується зображення айсберга, який плаває у воді. Тому сюди краще приходити, коли вже стемніє, щоб оцінити красу ілюмінації.

Ярмарок Шпітельберг (Weihnachtsmarkt am Spittelberg)

Наступна зупинка – це ярмарок на Шпітельбергу. Гарно викладена бруківка, запах солодкого мигдалю в цукровій глазурі і жовтяве світло ліхтарів створює романтичну атмо-

сферу. Тому усім романтикам варто сюди потрапити. І саме на цьому ярмарку можна знайти український товар – різноманітні вироби та прикраси із тканини ручної роботи від тернопільських майстрів.

Окрім вже названих, є ще ярмарки перед церквою св. Карла (Weihnachtsmarkt am Karlsplatz vor der Karlskirche), в парку замку Бельведер (Belvedere), до речі, замок вважають одним з найкрасивіших зразків барокової архітектури в світі; біля собору св. Стефана (Weihnachtsmarkt am Stephanplatz), в парадному дворі замку Шонбрун (Schönbrunn), у парку розваг Пратер, на площі перед великим оглядовим колесом Wintermarkt am Riesenradplatz (Prater). Практично усі ярмарки працюють до 23-24 грудня, лише один, вищезгаданий ярмарок у парку розваг Пратер, працюватиме до 6 січня 2015 року.

Всі ярмарки, як і увесь Відень, святково декоровані тисячами вогників на деревах, дахах та будинках передають атмосферу і дух Різдва. Серед такої великої кількості ярмарків кожен може вибрати собі той, який найбільше припав до душі і створити собі гарний святковий настрій. Цікавих вам прогулянок та веселих свят!

Автор: Мар'яна Бойко

Вироби від "Коза-Дереза". Фото: Ярина Рак

Юлія Золотарьова

Україна, Львів

Goldi #1385
вік: 19 років
професія: програміст

Я живу в казковому місті Львові і надзвичайно його люблю, натомість Львів дарує мені натхнення і відчуття гармонії. Працюю у маленькому квітковому магазині, у ньому насправді відбуваються дива, там я можу виразити свій творчий потенціал і допомогти людям бути трішки щасливішими. Скільки я себе пам'ятаю, мені завжди хотілось поділитись з людьми своїм баченням світу, своїми відчуттями. Це підштовхнуло мене до написання віршів і фотографування. Так появилась моя маленька мрія – видати збірку віршів і доповнити її власними фотороботами. І я знаю, що вона неодмінно збудеться, адже мрії повинні збуватись, головне вірити.

фотоапарат: Olympus mju 1010
2013
#8887

Сучасне мистецтво не визначається чітким формулюванням, все має бути випробуване. Тільки так можна створити шедевр, який приносить щось нове в цей світ. Чи не найкраща риса фотографа – дивитися більш інтенсивно, ніж інші люди. Він повинен зберегти в собі чутливість дитини, яка бачить світ в перший раз, або мандрівника, що в'їжджає в незнайому країну.

Соломія Гусак

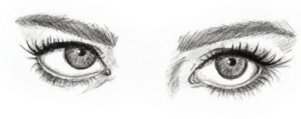
Австрія, Відень

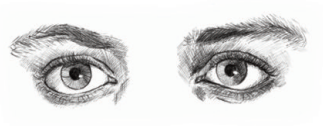
MSolo #1195
Студентка Віденського університету
(історія мистецтва)

З дитинства виростала в творчій обстановці і тому люблю мистецтво вже дуже давно. Вважаю його найкращим дзеркалом всіх реалій і великим досягненням людства, бо саме в ньому поєднується як і глибинна наша сутність, так і поверхнева оболонка.

Lust

Love

Anger

Sadness

The half of me
#5632

В моїх очах весь світ
#5283

Аня Тарасенко
Україна

kot_chechir #1176
вік: 18

В другому класі подружка попросила мене піти з нею за компанію на літературний гурток. Там власне і сформувалась звичка – все на світі намагатись описати словами. Донедавна я писала виключно прозу, оповідання чи нариси. Та кілька років тому в моєму житті сталась подія, що була доволі сильним емоційним струсом, на жаль, не в кращому розумінні цього слова, але саме тоді з'явився мій перший вірш.

Поетом навряд чи можна народитись. Можна тільки стати. Крізь працю, біль, невизнання і іноді навіть пересилення чогось в собі. Проте каталізатором цієї реакції служить саме такий вимушений вихід з власної зони емоційного комфорту.

Про книжки, фаст-фуд і самостійне мислення

Останні кілька десятків років бунтарство стало трендом, мімікрувало в гламурне слово «епатаж». Тільки от біда в тому, що його ідея, з самих витоків прогресивна й багатообіцяюча, як і будь-яка в принципі революційна ідея, що несе в собі зерно необхідної істини, вона в кінці-кінців була викривлена й спотворена. Коротше кажучи, з неї навчились отримувати прибуток.

В свою чергу принцип, що лежав в основі, а саме – новаторські підходи, думки звелись до цитування вибраної групи авторів, чия філософія принаймні віддалено пропагує гедонізм, що його так люблять трактувати як вседозволеність (знову викривлення). Адже для чого говорити за себе, якщо простіше бути повторенням?

Проблема полягає в неспроможності формування людьми, особливо молоддю, особистої, що головне індивідуальної (!) точки зору. Причому мова йде не про пасивне здобування думки, бачення щодо певної проблеми, а саме динамічний процес вироблення свого унікального підходу, включно з осмисленням можливих варіантів. Часто як панацею пропагують літературу (розширення світогляду, теми для роздумів, новий словниковий запас і тд). Іронія полягає в тому, що вона ж в більшості випадків тільки погіршує ситуацію.

Читаючи, людина періодично знайомиться з тією чи іншою позицією щодо певного, нового

для читача питання (найстрашніше, коли це щось настільки особисте, як життєві принципи, особисті норми тощо) він сприймає і переймає точку зору автора без особливого аналізу чи пошуків альтернативи, часто навіть не задумуючись, не помічаючи. Це особливо характерно для молоді, що така сприйнятлива до змін. Та і все більш божевільний ритм життя не додає глибини мисленню, а навпаки робить його ще більш поверхневим, вимагаючи негайного реагування на все нові і нові проблеми. В результаті отримуємо не особистість, а позбавлене гармонії створіння з купою вирваних цитат, думок і уподобань. Але ж книжки мають бути "пищей для ума, а не его сущностью". Однією з гігантських помилок, що призводять до цього, є неправильний підхід до читання.

Монтень в одній з своїх статтей[1] доволі кардинально заперечує користь читання. Цілком впевнено він стверджує, що воно вбиває сам процес мислення. Продовжуючи цю думку можна привести не зовсім пряму, але, як на мене, цілком влучну аналогію з фаст-фудом. Більшість читачів сприймають книги, як такий собі фаст-фуд для мозку, але це сприйняття – хибне. Якщо вже далі продовжувати ту ж аналогію, книги – це легкий салат, що покликаний пробуджувати апетит, але не задовольняти його.

Аналіз, роздуми, сумніви, протиставлення. Так-так, саме протиставлення – найпростіший і найбільш дієвий спосіб. Більш того, завжди варто відноситись до будь-яких тверджень з певною долею скепсису. Завжди пам'ятати про наявність альтернатив.

Хтось може заперечити, сказавши, що читаючи, людина знайомиться з багатьма абсолютно різними поглядами на одну і ту ж «істину» і в кінці-кінців створює свій власний. Так, безумовно, але це утопія. Більшість читаючої аудиторії отримує кілька можливих перспектив і обирає найзручнішу, найближчу по вихованню, звичках, бажаннях. В кращому випадку комбінує кілька існуючих. Це пояснює зростаючу популярність серед сучасної молоді літератури з впадянням у гіперреалізм, надмірну непристойність і фривольність, охрещену безпосередністю. Окрім того, є причиною наявності таких собі псевдо-інтелектуалів, що ознайомившись з кількома роботами на певну вибрану тематику, зі зверхнім виглядом критикують всіх і вся за їхні занадто консервативні і застарілі погляди на життя. Думаю, у кожного був неприємний досвід спілкування з такими от розумниками.

До того ж ще однією проблемою, пов'язаною з непомірним і нерозумним читанням є поява обмежень. В себе я доволі часто помічала якийсь нераціональний острах писати власне судження щодо чогось, якщо воно йшло наперекір усьому відомому мені по цій тематиці чи інший варіант, коли здавалось, що все гідне уваги вже було написане, а я просто перефразовую сказане кимось з «Великих». Останнє чимось схоже на так зване відчуття «дежавю». Тільки воно набагато більш небезпечне, бо може в зародку вбити дійсно новітні і незвичайні ідеї.

Таким чином, по-перше, читаючи серйозну літературу (я не беру до уваги так званий «easy reading», що слугує, як правило, просто методом розумового відпочинку, але і таке іноді треба) не варто робити думку автора своєю власною, навіть якщо ви не ознайомлені з іншою. Красу малюнка створює не тільки вдало підібраний колір, а його суміш з безліччю відтінків і навіть кардинально інших барв. Знайомлячись з твердженням, його потрібно ставити під сумнів, намагатись знайти контраргументи, альтернативи; це не тільки покращує аналітичні здібності, але й виробляє звичку дивитись глибше очевидних речей, краще розуміти їх природу і причини. Таким чином – ти в змозі сформувати грунтовну і, головне, власну думку. Таким чином – ти є першоджерелом. Так автор, вивчаючи певну тему, вивчає її різнобічно, а потім ділиться своїми

думками з читачами – він першоджерело. Люди, що, прочитавши, повністю переймать точку зору автора – похідні. Вони повторюють вже сказане.

По-друге, хоч нам і кажуть так часто «не винаходьте велосипед», в плані світогляду і власних життєвих істин це дуже шкідлива порада, як на мене. Живучи чужою, запозиченою мудрістю ти ніколи по-справжньому не реалізуєш себе. Не існує універсальних рішень, так само, як і універсальних правд. Навіть якщо вкінцікінців ви прийдете до чогось вже кимось запропонованого, це рішення буде інтегроване у вашу свідомість набагато глибше і не викликатиме відторгнення, на відміну від нав'язаного кимось.

[1]М.Монтень «О самомышлении»

Вірш

Pit

Україна,
Комсомольськ

Pit #235
вік: 25

Народився в 1989 у Києві. З 1991 - розташовуюся в м. Комсомольськ Полтавської області. Вірші почав писати років 10 назад. За цей час декілька разів видавався в місцевих поетичних збірках. Крім поезії займаюся написанням текстів до пісень для свого гурту. Іноді балуюся прозою. Працюю майстром на Єристівському ГЗК. Люблю музику, літературу та подорожувати.

Если я упаду с высоты...

Если я упаду с высоты
Пусть падение длится вечно
Мне никто не подаст руки
И я буду лететь беспечно.

Пролетать будут мимо года
И мгновенья, что прожил когда-то
Надо мною одна высота
А внизу лишь осколки заката

Чтоб подняться мне хватит сил
Только крылья любовью сорвало
Я так мало в жизни просил
Клялся в жизни я очень мало

Я мечтал о любви и добре
Изменить этот мир пытался
Я не выиграл в этой игре
Но себя не продал и не сдался

#2891

Глеб Едуард Сергійович

Україна, Великий Бичків

Edvard #97
вік: 20, Терези

Захоплююся всіма видами активного відпочинку: гірським туризмом (особливо зимові походи), спелеологією, альпінізмом, плаванням. Люблю грати в комп'ютерні ігри. Займаюсь реконструкцією середньовіччя. Люблю виготовляти різні цікаві речі з металу. Прагну відтворити живу красу квітів у холодному металі.

Меч, одноручний

Матеріали: залізо, дубове дерево, шкіра.
Довжина: 90см
Вага: 1кг
#2705

Кована Роза

Матеріали: залізо 3мм, акрилова фарба
Розмір: 70см
#2700

Історична реконструкція відтворює культуру певної історичної епохи й регіону з використанням археологічних, образотворчих і письмових джерел. Це також сучасний вид молодіжного дозвілля, поширений в колі людей, що захоплюються історією, романтичним духом середньовіччя й мистецтвом.

Тетяна Іосава

Україна, Ужгород

EzhiCo #1454
вік: 35
професія: перекладач (англійська мова)
девіз: все буде ЇжачОК!

Народилася, живу і творю в місті Ужгороді. Вважаю, що в житті треба робити те, що любиш і любити те, що робиш. Найкращий день життя – сьогодні. Найкраща робота – та, яка ще не зроблена. Цілі, яких ще не досягнув – найкращий стимул не зупинятись!

Техніку сухого валяння використовують для створення об'ємних речей: м'яких іграшок, прикрас, сувенірів. Вона дуже проста і тому ідеально підходить для людей, які тільки починають пробувати свої сили в рукоділлі.

Конопате Серце

Матеріали: вовна
Техніка: сухе валяння (фелтінг)
2014
#10722

ПТН ПНХ!

Матеріали: вовна
Техніка: сухе валяння (фелтінг)
2014
#10729

Люся. Завідуюча гастроному

Матеріали: вовна
Техніка: сухе валяння (фелтінг)
2014
#10663

Я тебе оберігаю

Матеріали: вовна
Техніка: сухе валяння (фелтінг)
2014
#10689

Інші назви сухого валяння – фільтцнадель (від німецьких слів filtz – шерсть і nadel – голка) або фелтінг. У процесі роботи волокна вовни сплутуються між собою, ущільнюються і перетворюються на повстяну масу (фетр). Для цього використовуються спеціальні голки із зазублинами.

Грицай Людмила

Україна, Луцьк

Mila #120
вік: 26

Можна просто Міла, Мілка. Справді, коли починаю писати, то відчуваю, що я цим живу, це покликання моєї душі. Вперше - що пам'ятаю, як зараз - спробувати написати перші рядки дала мені поштових улюблена викладачка зарубіжної літератури. Почавши тоді рядки про весну, які лилися, ніби музичний етюд, я зрозуміла, що такий дар потрібно розвивати. Моя поезія завжди переживається кожною клітинкою моєї душі, вона часто основана на почуттях і саме цим хочеться спонукати людей бути живими, щирими, відвертими.

Я завжди обіцяла, що свою поезію присвячу особливій людині, яка відіграла велику роль у моєму становленні як поетеси, це моєму Дідусеві, якого, на жаль, немає вже поряд. Він був моїм головним слухачем і теж любив писати вірші.
А наостанок хотілося б процитувати пару рядків із перших моїх віршів, які ставлю собі як настанову по житті: «Я буду жити й вірити у краще, ловитиму красу, тепло й добро, відчую хоч на мить краплинку щастя, а сльози й смуток відпущу на дно».

Секунди щастя

Гаряче сонячне повітря, і все на вулиці розквітло,
Безмежно свіжі аромати, конвалії біленькі в хаті,
Зелений блиск дерев й кущів,
І мальовничість берегів.

Усе довкола ожило, побігло, швидко зацвіло.
Чудові квіти, ось – барвінки, в очах як райдуга відтінки,
Куди не глянь – навколо, скрізь,
Побудь щасливим, усміхнись!

Живи секундами і днями,
Забудь про біль, як темні плями,
Радій частіше, досить драм!
Підстрибни високо до хмар!

Відчуй, яка твоя свобода,
Поглянь, як в дзеркало, у воду,
На мить закрий великі очі,
І ти повіриш в спокій ночі.

2010
#354

Фото: www.everystockphoto.com

Макс Бурєнок

Україна, Харків

ManVector #210
вік: 22
професія: дизайнер, контент-менеджер, журналіст

Народився у місті Краматорську, а з 2009 року переїхав до Харкова на навчання. Закінчив університет радіоелектроніки за спеціальністю програміст, але все ще шукаю своє місце у світі. Захоплююсь та іноді займаюсь музикою, трохи пишу для місцевого молодіжного журналу. А мої вірші – це просто спроба виразити себе, свої думки, емоції.

365 дней зимы

На северном полюсе не считаются градусы,
А считаются люди, которые греют
Душу и тело, пускай даже статусом
В интернетах поставленным. Не все так умеют,

А жаль. Ведь "зима" не излечится пледом,
Толстовкой и кофе за книжкой отменной –
Когда одиночество тянется следом,
Невольно теряешь себя постепенно...

И что же для счастья вот так не хватает?
И вроде бы люди вокруг интересны,
Но что-то внутри это всё отторгает –
В итоге уж кажется всё бесполезным...

Я в поисках искры: мне пора разгореться –
Иначе иссякнет запал в никуда.
И каждый душой своей сможет согреться,
Поверив, что зима пропадёт навсегда.

30.11.2011
#2155

Ігор Кордис

Україна, Самбір, Львівська область

Verlen #1218

вік: 27
професія: вчитель англійської та німецької мови і зарубіжної літератури, але за професією поки не працював.

Люблю писати вірші. Надихають на це відгуки про них (впринципі як позитивні, так і критичні). Люблю музику, рок-н-ролл. Улюблені групи: Guns'n'Roses, Beatles. Улюблений фільм: «Ворон» і «Престиж». Життєве кредо: «Per aspera ad astra». Мрію про кругосвітню подорож. Мрія – відвідати могилу Курта Кобейна.

Таке жорстоке, жорстоке небо

Рецензія книжки «Жорстоке небо» Макса Кідрука

Ви коли-небудь літали? Так? І вам знайоме це тремтливе відчуття в шлунку, коли гігантська, крилата машина підіймається в повітря? А в голові крутиться думка: «І як же ж воно бляха летить?» Знайоме? От і молодому українському авторові технотрилерів Максу Кідруку воно також знайоме. За його словами, літаками він марив з дитинства, літаки були тим всім, що так полонило його дитячу уяву. Можливо, саме тому він і наділив малого Данила, персонажа своєї книжки, такою любов'ю до машин, тягачів, легкових авто, сміттєвозів. Він наче зробив ескіз на себе самого. І це чудово, з такою крапелькою своєї реальності він зробив свою книгу ближчою до читача.

Та давайте глянемо на сам роман. «Жорстоке небо» – це чудовий, не побоюсь цього слова, реальний роман, якого в українській літературі ще не було. Кідрук вміло, як і Ден Браун, може заполонити увагу читача розвитком подій, глибоко досліджує персонажа, як це вміє робити Стівен Кінг. І попри велику кількість фізики та буденних сцен, ця книга тримає в напрузі до кінця. Великий плюс цієї книги, що жорстокий світ людини перемішується з прекрасним почуттям гумору, притаманному Максові ще з його перших романів. Чого тільки варті сцени з малим Данилом і котом Грубодупенком, який, я певен цього, є повноцінним і унікальним персонажем книги, якого читач не забуде довго. Чому вище я вжив словосполучення «реальний роман»? Та тому, що він таким є. Спостерігаючи за життям Діани, ти наче у шпаринку дверей дивишся за своїми сусідами. Кожне слово в романі, кожну дію персонажів Макс наділив енергією життя, реальності. І це прекрасно. Це те, чого бракує багатьом сучасним авторам.

Та давайте одним оком поглянемо на сюжет та

головних героїв. Це роман про авіакатастрофу у французькому аеропорту українського літака «ААРОН 44». Щоб розслідувати цю трагедію, директор АНТК ім. Аронова Анатолій Рева відправляє молоду Діану Столяр, яка, чесно кажучи, вперше з таким стикається. Вас це не дивує? І мене також здивувало. І такого по всій книжці, загадки заховані в кожній формулі, в кожному слові. Читайте уважно, це моя вам порада. Так-так, у цьому романі все чітке і виразне. В «Жорстокому небі» вражає велика кількість вмілих і реальних описів, такої легкої філософії, тонкої. Мені от наприклад сподобалась цитата з цієї книги, де Макс говорить про відносини двох людей в сім'ї, які розійшлись, та прожиті роки стають зв'язком, який певним чином утримує їх: «Хочеш ти цього чи ні, але ріка, яку називають часом, упродовж п'яти років залишає в тобі чимало намулу. За п'ять років людина, що постійно товчеться поруч, обплітає тебе зв'язками-щупальцями і немає способу враз обірвати ці зв'язки». І серед цих буденних сцен квіткою розквітає сам сюжет, переслідування, змови, людська підлість і любов, яка здатна рятувати і розтопити скам'яніле серце найманця, легка еротика (якої, як на мене, можна було б і уникнути, вона здається недоречною в таких романах, але це моя особиста думка). Це все творить чудовий букет під назвою «Жорстоке небо».

Головною героїнею є Діана Столяр – жінка, мати двох дітей, яких вона виховує самостійно, оскільки розсварилася із своїм чоловіком, недолугим поетиком, що мріє стати письменником Геною Ковпачком. Вона сильна, з нотками чоловічності в характері. Таке її завдання – це її шанс показати себе з найкращого боку перед керівництвом, але вона відкрила таємницю, яку насправді не хоче відкривати її ж власний директор і його корисливий помічник. Вона втратила будь-яку довіру до свого нікудишнього чоловіка, це чітко відчувається в цій фразі:

- Я люблю тебе, Діано.

- Це минеться...

Справді, коли твій чоловік – м'якуш із хліба, то нічого з цього не вийде. Та перед лицем небезпеки навіть овочі можуть стати зброєю і вчинок Гени для вас буде справжнім сюрпризом.

Отже «Жорстоке небо» – перший в українській літературі європейський трилер, написаний в кращих традиціях американських психологічних романів. Поклавши руку на серце, можна з упевненістю казати, що це новий виток в цьому жанрі на теренах українського літературного світу.

Завдяки оригінальності цей роман читатимуть і любителі трилерів, і фанати детективів, і навіть тих, хто ніколи не читав. Бо цей світ такий реальний, як і ми з вами, і за цю реальність окреме спасибі Максу Кідруку.

Вірш

Я люблю Львів й стару його бруківку,
Цю атмосферу мрій і дивини,
Старі доми, що дивляться одвірком,
У ті часи із німбом сивини,

Я люблю каву з ароматом Відня,
Старі кав'ярні в стилі декаданс,
Там в запахах історія століття,
Її мелодика, життя і резонанс.

Я люблю голоси трамваїв,
Старий фонтан, де задрімав Нептун,
Кафе у центрі, філіжанку чаю,
Старого лева й гриву золоту.

Я люблю Львів, стару його бруківку,
Цю атмосферу затишку і мрій,
Цю древність снів, що дихає з одвірка,
У душу мою, в світ гарячий мій.

Вересень 2013
#6288

Надія Амброзяк

Україна,
Івано-Франківськ

Nadia #1270
вік: 24

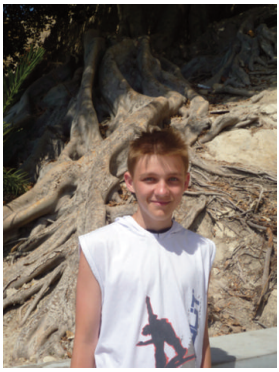
Мій творчий шлях почався із дитинства, змалку любила щось ліпити, малювати, а от шлях професійний почався в університеті. Поступивши на декоративно-прикладне мистецтво (спеціалізація – кераміка), вперше ознайомилася із глиною, і звісно перше враження було чудове! Глина – хороший, екологічно чистий матеріал, вона еластична, з нею легко працювати і головне – дуже приємна на дотик. Після закінчення вузу я не могла покинути цю справу і, не маючи своєї власної майстерні, вирішила робити жіночі прикраси. Для цього достатньо мати кусочок глини, невеличкий столик та пару інструментів. З прикрасами дуже люблю експериментувати і завжди пробувати щось нове; свої вироби виконую в таких різних стилях: бохо (пір'я, шкіряна бахрома, лляні шнури), етно (етнічні мотиви та орнаменти різних країн світу), сучасний (різні геометричні форми та незвичні текстури), рослинний (жолуді, дерева, листя, відбитки рослин, гілочки, корали), а також анімалістичний стиль. Догляд за прикрасами не потребує якихось зусиль, достатньо, щоб не падали на тверду поверхню, кераміка – крихкий матеріал і тому може легко розбитись. Прикраси приємні на дотик, з легкою прохолодою, а сережки легкі і зручні. Придбати прикраси можна в соцмережі Facebook, група "Ceramics N." ■

Набір "Трипілля"

Матеріал: глина
Травень 2014
#9705

Матеріал: глина
Жовтень 2014
#10601

Дем'ян Салієвич

Україна, Калуш

Wane_Porter #168
вік: 16

Закінчую школу. Люблю читати та мандрувати, граю в шахи, футбол та волейбол. Вивчаю іноземні мови. Мрію, що в Україні настане мир і ми відродимо сильну державу. ■

Ворон

Очі розплющились. Я підвівся, невдоволено крикнувши сірим небесам.
Розім'явши м'язи, я шалено замахав крильми.
Земля віддаляється. Я лечу. Якби це не повторювалось сотні разів, я б напевне відчув задоволення.
Я не пам'ятаю свого першого польоту. Не пам'ятаю і другого. Не пам'ятаю і того, що було вчора.
Навіщо?
Я пам'ятаю тільки те, що вмію і чого потребую.
Старість. Ніщо не вічне.
Мої крила вже не в силах тримати мене.
Секунди…
Я падаю. Зусилля волі допомагає мені утриматись. Кам'яні кігті вчіпляються у лавочку.
Раптом двоногий підбігає до мене з оглушливим криком. Я не тікаю. Немає сил. Він кидає у мене чимось зеленим. Воно відбивається від мене і падає поруч…
Мій крик. Як і сотні інших. Навіть не лякає.
Удар дзьобом. Зелена річ, яка декількома секундами була зброєю, використаною проти мене, стала мені їжею…
Немає такого зла, щоб на добре не вийшло.
До речі, я – Всесвіт. Коли я сплю, або закриваю очі, то Всесвіт зникає. Так що я – це Він.
Схоже, що я злий. Я починаю бичувати себе важкими краплинами…
Коли мені боляче, я роблю крок угору.
Крила знову працюють. Політ увись…
Близькість неба додає мені сил. Хмари б'ють своїми водяними язиками все сильніше… Так завжди. Чим більше добра ти робиш, тим гірше з тобою розплачуються. Хоча, можливо, хмари не знають, що вони лише частинка мене.
Але все ж, хмари розступаються перед могутністю та впертістю мене – Всевсіту. Я з останніх сил пробиваюсь Туди – Де – Світить – Сонце.
Абсолютне Блаженство…
Падаю каменем вниз. Ніщо не вічне…

Дякую небові за те, що надихає. ■

2013
#1310

Свіча плаче

Грім розрізав передвечірню тишу. По небу потяглися довгі спалахи блискавки, котрі перетворювали кожну тінь в зловісного привида. Місто поволі втрачало барви, ховаючись під покрівлею ночі. Кутаючись в чорну ковдру, воно поволі поринало у сон. Грім кожного разу лунав все ближче і ближче. Він, немов задерикуватий хлопчак, не давав місту поринути у блаженне забуття. І враз грім з блискавкою атакували місто водночас. Це остаточно його розбудило. Більшість людей повибігало зі своїх домівок. Перелякані та сонні, вони здавалось завмерли, очікуючи найгіршого. Їм, либонь, здалося, що флот турецьких загарбників знову розпочав обстріл міста. Звичайно, усі люди, не враховуючи імператора Йогана Палеолога, розуміли, що Константинополь доживає останні дні. Божевільний монарх просив, щоб кращий дзеркальник міста виготовив йому таке дзеркало, в якому він би виглядав здоровішим.

Саме в цей момент землю оросила рясна злива. Великі краплини летіли настільки швидко, що розтинали повітря з дзвінким свистом. Трохи пробуркотівши, люди повертались до своїх домівок.

Схоже, лише одному жителю зараз не спалось. Він, долаючи темряву, йшов крізь дощ. Це був молодий хлопчина, років двадцяти. Коротке, смолянисте волосся прилипло до голови. Довгий зелений плащ, котрий розвівався позаду хлопця, здавалось, залишав по собі короткий шлейф. Шкіряні чоботи, що, безумовно, коштували не менше десяти дукатів, лунко гупали по землі. З-під краю плаща виглядав прекрасно оформлений ефес шаблі, котра явно призначалась не для бою. Її наявність означала, що людина походить з аристократичного роду.

Нарешті, подолавши кілька кварталів, юнак опинився біля старого будинку. Прочинивши двері, він увійшов всередину. Тут дім був ще більш занедбаний, ніж ззовні. Єдиним джерелом світла була свіча, котра стояла на мініатюрному столику поблизу ліжка.

Тут, обмотана десятками простирадл, лежала людина. Ба, навіть не людина, а бліда тінь, котра ледь жевріла. Про те, що постать на ліжку жива, свідчило лише хрипке дихання, яке луною котилося по будинку. Хлопчина підійшов до ліжка і припав на коліна.

- Батьку, я примчав, як тільки почув…

Постать у ліжку повернулась і запитала:

- Це ти, Моріартусе?

Хлопець приречено похилив голову й відповів:

- Так, батьку.

- І чого ж ти прийшов?

Моріартус, здавалося, знітився:

- Ну, я… як тільки… почув… що Ви злягли… захвилювався і опинився тут.

На кілька хвилин запала тиша. Вона була настільки гнітючою, що хотілося кричати. Тиша лізла у вуха, забиралась у вуста, забивалась у ніздрі… Та раптом вона розчинилися. Пролунав тихий схлип. Старий у ліжку почав ридати. Він, немов божевільний, схопив руку свого сина і заговорив:

- Ти пам'ятаєш? Пам'ятаєш, як я учив тебе битися на шаблях? А потім ми купалися у річці. Пам'ятаєш?

Моріартус звільнився від руки батька та перебив його:

- Я, власне, прийшов запитати… яка буде моя частка сп…

Емоції батька різко змінилися.

- Що?! То ти прийшов сюди лише по гроші?! Після всього, що було??? Згабзував наш рід, а тепер просиш грошей?!

Голос старця знову змінився. Тепер він говорив спокійно.

- Хоча я й для тебе дещо підготував. Подивись

на столі.
Моріартус поспішно підняв записку, що лежала коло свічки і при тьмяному світлі прочитав: «Ти не отримаєш нічого». Старенький у ліжку знову заговорив:
- Усе дістанеться твоїй сестрі! Ти не отримаєш ні копійки. Не треба було паплюжити свій рід!
Неймовірна лють охопила Моріартуса. Що з того, що він перейшов на сторону ворога? Яке право має ця жалюгідна маріонетка, цей набридливий скнара, який заробив величезну кількість багатств, не залишити йому жодного дуката?
Моріартус схопив батька за комір і почав люто трусити, говорячи:
- За що? Я ж твій син!
Через кілька секунд хлопець зрозумів, що трусить бездиханне тіло. Моріартус відступив на кілька кроків назад. Якимось божевільним поглядом він глянув на свої руки. Розвернувшись, юнак швидким кроком покинув будинок.
Жодна людина не заплаче над трупом старого аристократа. Лише свічка самотньо оплакувала свого господаря, повільно догоряючи… ■

2013
#6922

Учені піймали душу

«Учені піймали душу»
Величезна вивіска гордо звисала над високим будинком. Яскраві букви виділялись на фоні безбарвного, сірого міста. Плакат приваблював незлічену кількість відвідувачів. Усі бажали поглянути на те, що криється в них самих.
Сцена була заповнена темрявою. Малколм Свенсон промокнув хустинкою свій вологий лисий лоб. Восьмий виступ за сьогоднішній день! Натягнувши білий халат та поправивши окуляри, професор розмашистим кроком вирушив до епіцентру уваги глядачів – сцени. В цю ж мить прожектори вихопили його жилаве тіло з темряви. Професор незгабно рухався. Він смішно дригав ногами та руками, допоки наближався до центру зали. Підійшовши до мікрофона, він мимоволі здригнувся та розпочав:
- Дорогі друзі, сьогодні я хочу показати винахід, який безсумніву зробить революцію у світосприйнятті людей…
Учений нагадав Майклу, одному з глядачів, маріонетку під вмілим керуванням ляльковода. Цікаво, коли вже покажуть душу? Майкл не міг дочекатися. Яка душа? На життя хлопець заробляв тим, що був фокусником-ілюзіоністом, «водив людей за ніс». І йому дуже кортіло вивести цього шарлатана на чисту воду. Майклу було нецікаво те, про що говорить професор. До нього донеслись лише останні слова, які дали хлопцю зрозуміти – це його шанс викрити цей фокус.
- …перед тим, як побачити душу, може хтось бажає задати запитання?
Малколм ковтнув клубок у горлі. Ніхто нічого не питав, ніколи. Усі боялися виставити себе посміховиськом перед іншими людьми. Це добре, що ніхто нічого не питав. Адже були такі запитання, на які професор не мав відповіді. Точніше такими запитаннями були майже всі. Адже вчені, як і раніше, нічого не знали про душу. Просто їм вдалося піймати її. От і все. Що з нею робити ніхто не знав. Саме тому придумали ось такий атракціон, на якому заробляли шалені гроші. Професор Свенсон задоволено усміхнувся. Він нахилився до мікрофона і був готовий продовжити розмову. Несподівано в залі підвівся молодик. Професор завмер.
- Я маю запитання, - витримавши невеличку паузу, Майкл продовжив: - Точніше, це не зовсім запитання, але… Отож я заявляю, що все

це – суцільне шарлатанство.
Зал не очікував такої нахабності і здивовано охнув. Далі всі затамували подих і зал поринув у напружену тишу. Усі спостерігали за протистоянням цих двох чоловіків. Професор намацав свою хусточку у кишені і міцно стиснув її.
- Чоловіче, я вас запевняю – тут все правдиве. Немає ніяких фокусів!
Майкл скептично усміхнувся. Саме такої відповіді він очікував. Ніяких фактів, пусте белькотіння. Задоволено прищуривши очі, він промовив:
- І чим ви можете це довести? Я зможу доторкнутися до душі? Ви зможете відчинити свій хитромудрий пристрій?
Палець Майкла показав на точку на сцені. Одразу ж уся увага була прикута до скляної посудини. В гарячці перепалки ніхто не помітив, як ще один прожектор освітив дивну капсулу. У ній слабко світилася невеличка кулька, яка весь час билася об краї своєї тюрми. Це і була душа.
Поки увага була сконцентрована на капсулі, професор полегшено видихнув та зміг обдумати відповідь. Він почав говорити. Глядачі знову пронизали його своїми поглядами.
- Я б з радістю відкрив цю капсулу, але це єдина душа, яку ми змогли спіймати. Більше іншої не існує!
Не допомогло. Люди перейшли на сторону молодика. З усіх сторін лунали принизливі крики:
- Шарлатани!
- Я вимагаю повернути мої гроші!
- Я напишу про це в газету!
- Ваше майбутнє – сидіти в тюрмі!
Невдоволення ширилося по залу. Повний крах. Зараз хтось викличе поліцію і їх усіх пересадять. Професор Малколм не хотів такого фіналу, особливо після казкового початку. Життя для нього було важливіше, аніж якась там кар'єра, яка для багатьох була сенсом життя.
Свенсон окинув зал поглядом. Невдоволені люди піднімалися з місць. Молодик, який зруйнував виступ, стояв посеред зали і неначе світився від щастя. Професор мав зневажати його. Але чомусь лише спокій панував у його серці. Малколм наважився на ризикований крок.
- Стійте! Я відкрию капсулу.
Його слова зупинили людей. Неслухняні окуляри сповзли, та професор не зважав. І він продовжив.
- Я, звичайно, сам не знаю, що трапиться, але думаю – це того варте. Я випущу душу.
Професор підійшов до капсули. Спершу він від'єднав кріпильний механізм та опустив гайки. Далі Малколм відчепив липучки та відключив систему. Тепер залишилося лише зняти кришку. Професор зробив це. І… почалось. Здивований зойк прокотився залом, неначе морська хвиля.
Усі різко змінили свою думку та повірили, що це не шарлатанство.
***
Що я тут роблю? Нестерпний біль щосекунди наростав. Єдине, що пам'ятаю, це те, що я помер. Хоча, думаю, важко пам'ятати щось, коли ти гориш. Зір затуманився. Інших відчуттів взагалі не було. Я помер. Чоловік у білому халаті у променях сонця. Це він… Мене. Тут. Запроторив. Безкінечні муки почались давно. Я помер. Я мав би бути у Раю або в Пеклі. Я думаю там краще, ніж мені зараз тут. Але стінки моєї камери нікуди мене не пускали. Краще померти вдруге, аніж опинитися тут. Я помер. Помер. Помер. Помер…
Що це? Біль зник. Прохід відкритий. Мій мучитель мене випустив! Невідома сила потягла мене вверх. Зір одразу ж прояснився. Я на сцені! В центрі уваги! Все вище і вище. І раптом зала почала блякнути. Усе зникло. Я залишився на самоті. Ні, не на самоті! Невидимі руки обійняли мене і понесли догори за собою. Я не заперечував… ■

2013
#4951

Васильченко Антон

Україна, Стрий

Davinchi #1263
псевдонім: AD

Малюю різні абстрактні речі, які на перший погляд важко зрозуміти. Подобається, коли кожний у моїх малюнках бачить щось своє. Ніколи цим професійно не займався і ніде не навчався. Малюю для душі.

Ми є наслідками наших думок

Матеріали: кулькова ручка
#6572

Основа абстракціонізму – ірраціональність, відхід від реалістичного зображення і підкреслення враження та самовираження митця різноманітними фігурами, лініями, кольоровими плямами. Абстракціонізм звичайно описує мистецтво, що не відображає предмети реального світу, але використовує тіні та кольори для передання настрою.

Circle of thought

Adobe Photoshop CS6
#6930

Shark attack

Adobe Photoshop CS6
#6473

Матеріали:
кулькова ручка
#6631

Вірш

Підгорна Олександра
Україна, Узин

Ukrainochka #166
вік: 13
професія: учениця

Дуже люблю читати твори класиків української та світової літератури. Захоплююся поезією, відвідую літературну студію. У вільний час займаюся рукоділлям. Частенько балую своїх рідних смачною випічкою. А ще – подорожую з друзями на велосипедах. Люблю ходити з дідусем на риболовлю, милуватися мальовничою природою рідного краю. На творчість надихає класична музика, а ще – пісні гурту "Океан Ельзи". Захоплююся талантом та громадянською позицією Святослава Вакарчука.

***

У двадцять першому столітті
(Хто б міг подумати?) війна...
Немов в страшному сновидінні
З кордонів "брата" підійшла.

Солдате, захисник Вітчизни,
Я дякую тобі за те,
Що можу жити, в школі вчитись,
В блакитне небо задивитись,
Впіймати сонця промінець.

Я вірю, що війна скінчиться
І скоро час настане цей,
Коли поїдемо до друзів
Ми без кордонів у Донецьк.

Гімн урочисто заспіваєм.
Наш гордо стяг замайорить.
І пролуна на всю країну:
- Героям слава!
- Слава Україні!

Жовтень 2014
#10922

Теуников Інал

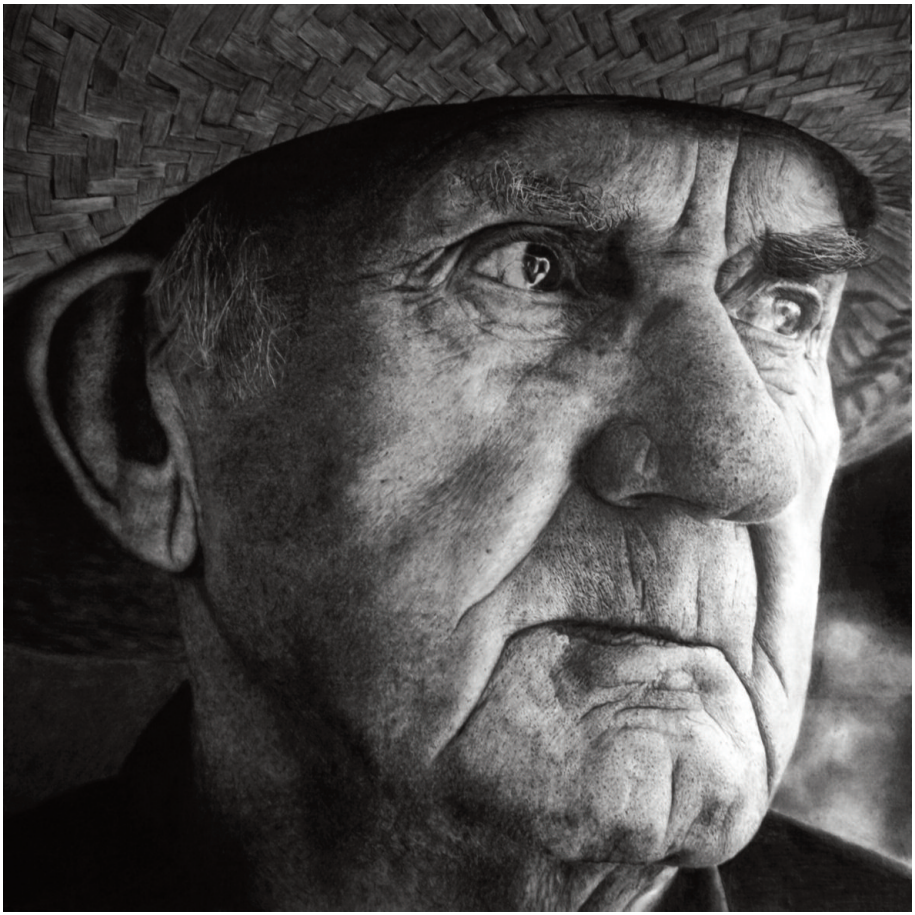
Росія, Кабардино-Балкарія, Терек

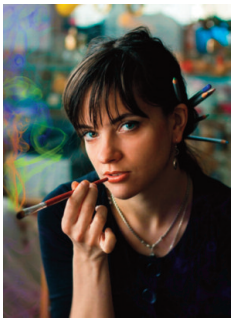
inal67 #1364
вік: 22
професія: банківський працівник

Живу в невеликому провінційному містечку на Північному Кавказі біля підніжжя Ельбрусу. Малювати почав досить пізно, у неповний 21 рік. Більше цікавлять малюнки олівцем. Хочеться спробувати малювати олійними фарбами. Є ще одне хобі – гра на електрогітарі.

Старий

Матеріали: графітові олівці
Розмір: 55x55см
Жовтень 2014
#10843

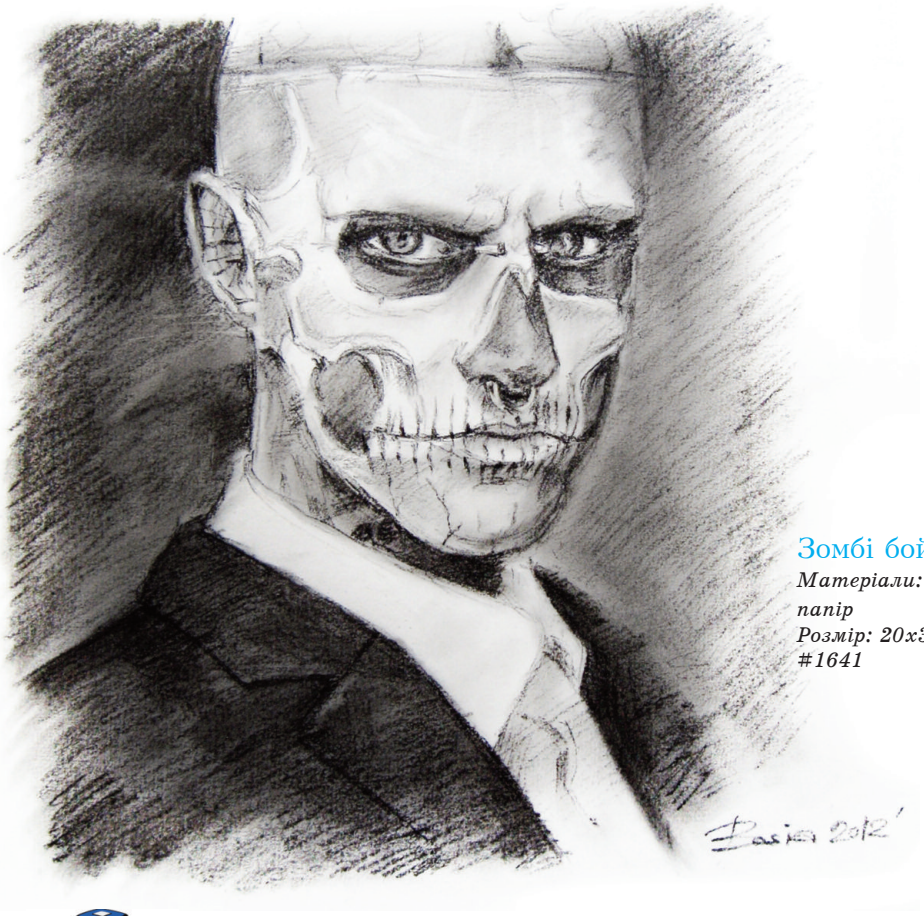

Ольга Бондаренко

Україна,
Дніпропетровськ

Bosin_Art #182
вік: 28
професія: архітектор, художник

Зомбі бой

Матеріали: вугілля, папір
Розмір: 20х30
#1641

Лукреція
Матеріали: акрилові фарби, полотно
Розмір: 30х40
#8885

Леся Гринько
Австрія, Старий Самбір-Відень

Melaverde #3
професія: перекладач-культуролог
вік: 27

Захоплююся рукоділлям, музикою і малюванням у фотошопі. Цікавлюся мистецтвом, вивченням мов і різних культур. Закінчила навчання в Римі, завдяки чому здобула новий життєвий досвід, результатом якого і є ця стаття.

Погляд у Вічне місто

«Україна – це Європа» ствердно заявили ми майже рік тому. Слід додати, що Європа – частинкою якої є Україна – дуже різноманітна. В цій короткій (чи не дуже :)) статті хотілось би розповісти про Італію, а саме про Вічне місто, Рим, але не так, як це роблять туристи, а показати колорит цього середземноморського міста зсередини.

Кусочок Колізею
Фотоапарат: Nikon 5100
#10739

Найперше, що помічають туристи вже в перший день свого перебування в Римі – це безперервний рух і оживленість міста, а також темпераментність і трохи театралізовану поведінку місцевого населення. Італійці мають манеру швидко і досить голосно говорити, залучаючи до розмови різноманітні жести, кожен з яких має окреме значення, і не важливо, чи співрозмовник реальний, чи розмова проводиться по телефону. Спілкування, навіть з незнайомими людьми – це майже культ. Таким чином, навіть столиця перетворюється у велике село – тут і там посиденьки вечорами за шматком піци чи чашкою кави, наявність знайомих в дорозі на роботу, а вже коли декілька будинків утворюють внутрішнє подвір'я, тоді кожен мешканець в курсі всіх подій, бо ж італійці люблять говорити по телефону, висунувшись з ним з

вікна. Треба, однак, підмітити, що так дуже добре вчити мову. Мінуси: можна навчитися розмаїття нелітературних і не зовсім добрих слів :)

Комунікабельність італійців має свій особливий шарм, одначе до цього треба звикнути. Найкраще починається, коли ти вивчиш мову на достатньо доброму рівні. Тоді хочеться також використовувати жести, без них італійська мова наче б неповна. Також можна поселитися по дорозі на роботу чи навчання, слухаючи емоційні, ніби в театрі, дискусії, які, однак є нормою для тутешнього народу, довідатися, де хто живе, де робить закупи, або й послухати цитування вірша напам'ять. Дуже весело, якщо нікуди не поспішаєш, але коли треба швидко залагодити якусь справу, наприклад, у банку, то можуть не витримати нерви. Окрім своїх справ, чи не кожен відвідувач мусить втулити свої п'ять копійок про те,

Римський пейзаж

Місце: Ponte Vittorio Emanuele II
Фотоапарат: Nikon 5100
#10999

що і чому його сюди привело. А вже коли працівник банку йому доводиться родичем/сусідом/знайомим, то діло затягнеться мінімум на півгодини. Скаржитися директору банку безуспішно – він же вважає, що спілкування – це праця, а відлучатися щогодини на каву – це теж святе для кожного італійця.

Жарти і фамільярність присутні як в секретаріаті університету, так і в міліції. Однак римські жарти доволі специфічні. Чого тільки вартий випадок, коли в Берлусконі на якійсь зустрічі запитали, як йому тодішній новообраний президент США Обама, на що він відповів: «Та непоганий, такий підтягнутий, загорілий». Якось ми з подругами хотіли піти

до фонтану Треві і вже знаходилися поблизу нього, але не могли зорієнтуватися, в яку з численних подібних вуличок йти, то й запитали про це в магазині квітів. Відбувся такий діалог:
- Ви не знаєте, де знаходиться фонтан Треві?
- Ну як, – в Римі!
Однак тішить те, що італійці – народ відкритий, не обтяжений надмірними гордощами чи самовихваляннями. При цьому їм притаманне перебільшування, награність проблем і водночас радість життя. Як в них поєднуються ці дві риси – складне питання. Щоб їхні мінуси не дуже контрастували з українським менталітетом, досить просто розслабитися і грати за їхніми жартами-правилами.
Рим хоча й столиця, проте транспортне сполучення вимагає бажати кращого. Дві лінії метро, синю і оранжеву, напевно не скоро доповнять третьою із-за бережного ставлення до античних знахідок. Багато таких знахідок вже є у вільному доступі в наземних просторах історичного центру, а ще більше, мабуть, пролягає на траєкторії майбутньої третьої лінії. Рим налічує більше 2 мільйонів жителів, то ж не дивно, що автобуси і декілька наземних мініелектричок не в змозі впоратися з пересуванням такої кількості людей. З тієї причини Рим – це місто заторів на дорогах, запізнених на півгодини і більше автобусів, начинених по зав'язку метро і дуже красивої архітектури. То ж якщо ти вже встиг на автобус, пройшов всі кола дантового пекла і добрався в історичний центр – можеш насолоджуватися старовинною красою, чудовою природою, колоритом місцевих піцерій і краєвидами з куполу собору святого Петра – все це на величезній території, повній архітектурних та історичних пам'яток. Та коли захочеться на море – краще збиратися кудись подалі від Риму. Пляжі кишіють місцевими і туристами, бо ж не можна приїхати в Рим і не побачити моря, а відповідно там достатньо продавців сувенірів, кокосів, картин і сумок від Версаче та Дольче & Ґаббана «з молодого дермантину». Поза історичним центром Рим подібний на південне відпочинкове місто з екзотичними деревами, сієстою, коли протягом трьох спекотніх обідніх годин все закрито, і бажанням сховатися від сонця, що виражається в масивних огорожах навколо будинків та дерев'яними типовими віконницями, що називаються serrande.
Навчання в італійських школах триває 13 років: 5 років початкова школа, 3 роки середня і 5 – старші класи, в яких можна вибирати спеціалізацію. Добре це чи погано, важко сказати, однак рівень навчання там дуже часто нижчий за звичний український, а з другої сторони ті,

Чайка замислилася
Місце: Ponte Sant'Angelo
Фотоапарат: Nikon 5100
#10998

хто не бажає вчитися, закінчує середню школу і йде працювати, відповідно в університетах менший наплив студентів-любителів протирати штани. Навчання в університеті триває офіційно три роки (залежно також від факу), але вчитися можна набагато довше. В гуманітарному секторі вступного екзамену практично немає, оскільки це просто загальні запитання, які трохи стосуються основного предмету, залежно від факультету. Немає також оплачених екзаменів. Це не означає, що корупції не існує, але тішить, що за чотири роки мені не вдалося її побачити.

Серед тих, хто все ж добрався до університету, в перший же рік відсіюється добряча частина, причинами може бути «не зміг більше», «набридло рано вставати» або «краще піду працювати». Як на мене, це добре, технічні професії також потрібні і важливі. Спеціалізацію кожен обирає сам, а відповідно і свій розклад. Основні предмети вчать в певному порядку протягом трьох курсів, додаткові – як хто бажає. Тому навчання можна затягнути надовго, як і здачу дипломної роботи, що досить зручно – коли вважаєш, що вона вже готова і повністю висвітлює тему, тоді і можна захищатися. Така система розрахована на студента, який сам вирішує, що і коли вчити, і планує свій час. Через такий персональний розклад груп, як таких, в університеті немає. Саме навчання платне, але плата пропорційно залежна від прибутку студента чи його батьків. Останнім часом мінімум зріс з 400€ в рік до 700€. Тим, хто вчиться на середній бал 24 з 30 належиться стипендія (близько 2000€ в рік), гуртожиток і студентська їдальня. Найцікавіше, напевно, це день захисту дипломної. Того ж дня може захищатися ще багато інших студентів з інших груп, яких ти бачиш сьогодні вперше. Зате з собою можна привести групу підтримки – родину, друзів і однокурсників, одним словом, всіх бажаючих підтримати тебе в нелегку хвилину, вдягти тобі потім лавровий вінок, який по-італійськи «corona» і розділити твою радість.

Чи важко вивчити італійську мову? Навряд чи можна однозначно відповісти на це запитання. Нею непогано говорять ті, які почали вчити її за 50, і часом ніяк не подужають ті, кому заледве 20. Зазвичай для побутового рівня достатньо року, щоб не виникало непорозумінь. Ритмічна, без нагромадження приголосних, легка граматично італійська ніби відображає менталітет своїх носіїв. Коли нею звертаєшся на «ти» до малознайомих людей, це ніби випромінює дружелюбність, і ажніяк не фамільярність. Її можна порівняти з річкою, яка здається спокійною, але містить підводні камені, які не відразу можна побачити.

Якось читала науковий висновок, що українці менталітетом більш подібні на середземноморський типаж людей, можливо й італійців, так як в обидвох народів більшою чи меншою мірою присутня комунікабельність, відкритість і бажання бути в компанії, як і любов до співів і танців. Можна не погодитися з цим твердженням, але якщо чисельна українська діаспора так добре прижилася в Італії, то якась частка правди тут є.

Fontana della Barcaccia

Фотоапарат: Nikon 5100
#11001

www.juramax.com